

והוא לא אמר כלומר וכו' ר' יוחנן לא אמר כך והא' אינה דלמרא אינו יכול להקדיש לפי שאינו שלו ואפילו איסורא דרבנן לית ביה^א וכמו כן בקידושין נמי לא נחמיר להריכזה גטא^ב והשטא מיימי ספיר גמרא מר' יוחנן: **אם נמצאו יפות מהן** תרומות תרומה. התם (בבב"מ דף כג.) מוקי לה דשויה שליט וא"ת אס כן מאי קאמר שלא נרשות וי"ל דה"ק מה שמורס מן היפה שלא נרשות היה^ג וא"כ זכין לומר גבי פרומא דשויה שליט דאי לאו הכי מאי ניימי: **המקדש בחלקו אינה מקודשת.** ואם תאמר מי גרע מהמקדש על מנת שאדבר עליך לשלטון (לקמן דף קג.) דמקדשת אף על פי שלא נתן לה כלום אלא שעשה לה נחלה^ד ויש לומר דלא דמי דהתם יכול לטול שטר מדיבורו והוי כאלו נתן לה פרוטה^ה אבל הכא טעונת הנאה אינה משלו דהא ממון גבוה הוא ואינו יכול ליקח ממון מהנאה שעשה לה^ו [אע"ג דאשת גיה שזה פירוטה שיוכל למוכרה לכהן מ"מ כיון שהוא ממון גבוה אינה מקודשת ולא דמי לע"מ שאדבר עליך בשלטון. מ"ן:]

והא מתניתין דגזל דידה וקאמר רב אינה מקודשת לא קשיא הא דשדך הא דלא שדך היא איתתא דהוה קא משיא כרעא^א במשיבאלא דמאי אתא ההוא גברא חתף וזוי מחבריה ושדא לה אמר לה מיקדשת לי אתא ההוא גברא לקמיה דרבא אמר ליה דחש להא^ב דר' שמעון דאמר סתם גזילה יאוש בעלים הוי ההוא אריסא דקדיש במזוא דשמכי אתא לקמיה דרבא אמר ליה מאן אחךך והני מילי במזוא אבל כישא מצי אמר ליה אנא שקלי כישא שריא את כישא כישא כי כישא ההוא סרסאי דקדיש^ג בפרומא דשיכרא אתא מריה דשיכרא אשכחיה אמר ליה אמאי לא תיתיב מהאי חריפא אתא לקמיה דרבא אמר ליה אמרו כלך אצל יפות אלא לענין תרומה בלבד דתניא כיצד^ד אמרו^ה תורם שלא מדעת תרומתו תרומה הרי שירד לתוך שדה חבירו ולקח ותרם שלא ברשות אם חושש משום גזל אין תרומתו תרומה ואם לאו תרומתו תרומה ומנין היה יודע אם חושש משום גזל אם לאו הרי שבא בעל הבית ומצאו ואמר לו כלך אצל יפות אם נמצאו יפות מהם תרומתו תרומה ואם לאו אין תרומתו תרומה היו הבעלים מלקטים ומוספים בין כך ובין כך תרומתו תרומה אבל הכא משום כיסופא הוא דעבד ואינה מקודשת: **מתני'** המקדש בחלקו בין קדשי קדשים בין קדשים קלים אינה מקודשת בכמעשר שני בין שוגג בין מזיד לא קדש דברי רבי מאיר רבי יהודה אומר בשוגג לא קדש במזיד קדש ובהקדש במזיד קדש ובשוגג לא קדש דברי ר' מאיר רבי יהודה אומר בשוגג קדש במזיד לא קדש במזיד לא קדש: **גמ'** נמיא מתניתין דלא כרבי יוסי הגלילי^א דתניא ימעלה מעל בה' לרבות קדשים קלים שהן ממונו דברי ר' יוסי הגלילי תימא ר' יוסי הגלילי כי קאמר ר' יוסי הגלילי מחיים אבל לאחר שחיטה לא מאי מעמא כי קא זכו משלחן גבוה קא זכו דיקא נמי דקתני המקדש בחלקו ובין קדשים קלים לא קדש ש"מ: ^בתנו רבנן לאחר פטירתו של ר' מאיר אמר להם רבי יהודה לתלמידיו אל יכנסו תלמידיו רבי מאיר לכאן מפני שקתרונים הם ולא ללמוד תורה הם באים אלא לקפחני בחלכות הם באים דחק סומכוס ונכנס אמר להם כך שנה לי ר' מאיר המקדש בחלקו בין קדשי קדשים ובין קדשים קלים לא קדש כעס ר' יהודה^א עליהם אמר להם אל כך אמרתם לכם אל יכנסו מתלמידיו ר"מ לכאן מפני שקתרונים הם ולא ללמוד תורה הם באים אלא לקפחני בחלכות הם באים וכו' אשה בעורה מנין אמר ר' יוסי יאמרו מאיר שכב יתורה כעס יוסי שתק דברי תורה מה תהא עליה וכו' אין אדם עשוי לקבל קידושין לבתו בעורה ואין אשה עשויה לעשות לה שליח לקבל קידושה בעורה ועוד דחקה ונכנסה מאי תניא ר' יהודה אומר מקודשת ר' יוסי אומר אינה מקודשת אמר ר' יוחנן שניהם מקרא אחד דרשו וזוה יהיה לך מקדש הקדשים מן האשר ר' יהודה סבר לך ולכל צרכיך ור' יוסי סבר כאש מה אש לאכילה אף הוא נמי לאכילה אמר ר' יוחנן

נכנסו ונכנסה מהו. וכו' לא הוצרכו לשאול צנית המדרש מה יאמרו אם קדשה אם קדושתין וכו'. חלקו של אהרן השווה לחלקו של כהן לאכילה אף כהן לאכילה ולא לדבר אחר: **נכנסו** וכו' אמר ר' יוחנן שניהם מקרא אחד דרשו וזוה יהיה לך מקדש הקדשים מן האשר ר' יהודה סבר לך ולכל צרכיך ור' יוסי סבר כאש מה אש לאכילה אף הוא נמי לאכילה אמר ר' יוחנן

תורה אור השלם

1. נפש כי תחטא ועליה מעל בין ובחש בעמיתו בפקדון או בשמירת יד או בגזל או עשק את עמיתו. וקראתה כט
2. זה יתיר לך מקדש הקדשים מן האש כל קדשם קבל מנחתם וקבל קדשם וקבל אשכום אשר ישבו לך קדש קדשים לך הוא במדרש י"ח ט

מוסף רש"י

הובא בסוף הפסכת

תוס' ר"י הוקן

לכסף הוא דקאמר ולעולם לא נוחא ליה אלא אומר כך שלא יתיבשה חברו. וליקט לצורך בעל הבית. ואי חושש משום גזל. אם מקפיד רובע הבית על מה שישתה ורומה לו שגזלו. והאי דקאמר כלך אצל יפות^א אילו מצאת יפות היית גוזלם. משום כסופא כדפירשנא ואינו מחיל לו שלקח. ואע"ג דקאמר מהאי טעמא דיראוש שלא מדעת קני אבל לאבי דאמר יאוש שלא מדעת לא קני [ומהאי טעמא בייחא כי נמצאו יפות מהם תרומתו תרומה. ואמאי מה בעירנא דהתם לא הוה דאי תרומתא רבא אליבא דאבי כישעאי שליח כדאייתא התם (ב"מ כב. א.) אלאמא אפילו להלכתא כותותא אם לא בשאר שליח כי אמר כלך אצל יפות אפילו בתרומה לא מהני הואיל ולא ידע בעת שתורם וכישי כבאר דרבתי. ואפילו הכי הוצרכו לכתוב הרי"ף הרי"ם [אייתוס פ"ה ה"ח] והאי טעמא דממש כסופא הוא דקאמר. להודיע שאם אמר לו כזה הלשון אפילו קודם שקדשת את שומר הבעלים אקדש אשה ברב זבועה אפילו בתרומה לא מהני חתיב ליה דבר זה שהוא טוב והלך זה וקדשה שלי בנינו ושלא ביידינו שאינה מקודשת. דמשום כסופא הוא

והא מני' גזול דידה. דקתני שלחן הימה ודייק רב מנינה דלינה מקודשת אי לאו דשציעית הואי. הא. דקתני מקודשת. דשציעית. מקמי הכי (ו. ונתרמה) להתקדש לו דכי קבילתה לגזול דידה (ט. זכס קדושין אמילתיה: משיבאל. דקדושין אמילתיה: תרומות תרומה. התם (בבב"מ דף כג.) מוקי לה דשויה שליט וא"ת אס כן מאי קאמר שלא נרשות וי"ל דה"ק מה שמורס מן היפה שלא נרשות היה^ג וא"כ זכין לומר גבי פרומא דשויה שליט דאי לאו הכי מאי ניימי: **המקדש בחלקו אינה מקודשת.** ואם תאמר מי גרע מהמקדש על מנת שאדבר עליך לשלטון (לקמן דף קג.) דמקדשת אף על פי שלא נתן לה כלום אלא שעשה לה נחלה^ד ויש לומר דלא דמי דהתם יכול לטול שטר מדיבורו והוי כאלו נתן לה פרוטה^ה אבל הכא טעונת הנאה אינה משלו דהא ממון גבוה הוא ואינו יכול ליקח ממון מהנאה שעשה לה^ו [אע"ג דאשת גיה שזה פירוטה שיוכל למוכרה לכהן מ"מ כיון שהוא ממון גבוה אינה מקודשת ולא דמי לע"מ שאדבר עליך בשלטון. מ"ן:]

וזה יהיה לך מקדש הקדשים מן האשר ר' יהודה סבר לך ולכל צרכיך ור' יוסי סבר כאש מה אש לאכילה אף הוא נמי לאכילה אמר ר' יוחנן שניהם מקרא אחד דרשו וזוה יהיה לך מקדש הקדשים מן האשר ר' יהודה סבר לך ולכל צרכיך ור' יוסי סבר כאש מה אש לאכילה אף הוא נמי לאכילה אמר ר' יוחנן

מוסף רש"י

הובא בסוף הפסכת

תוס' ר"י הוקן

הא דשדך. ותרצית להתקדש לו, כי קבילתה לגזול דידה בחזקת קדושין אמילתיה. והאי היבא דלא שדך דקאמר לה הרי את מקודשת לי כזה וקבלה ושתיק יכלה למכור את שקלי דרדיי שקלי ולא בחזקת קדושין לקחתיים שלא מחלתי לו הנחלה. אבל כי שדך לא יכלה למכור. כה"כ. אבל אי אמרה אין כשיכיא אפילו לא שדך מפקיאה מקודשת. משבאל. ספל מ"ס. והאי דר' שמעון. כשהויה היא [כלים פכ"ז מ"ח] ומיימינן [לה] במזוה (ב"ק יט. ב.) עורר על גזלן אין מחשבת אדם. פי' אם חשב בעל הבית שחלקו של אדם הוא חלקו של אדם. ויש ספקי מוקדשין שיהיו חן. פי' ספקי אשכולינן. גינא או (אריאת) גרסין. הוהו גברא גרסין. פי' שהשכר והכלי היה מבעל הבית ולא היה המקדש. ור' יוסי גריס ההוא סרסאי והוא האיש העושה שטר בכעלי בתים. תרומא. כלי קטן שנותנים בו שטר. ור' יוסי פירש לאורש שהוציאו השכר הראשון מהתמים עושים מפתולת התמרים שטר ונקרא פרומא. ויש שפירשו שטר מתוך חריפא. משכר זה שהוא טוב ומשובח מהאחר. לא אמרו כלך אצל יפות. שמולתי למי שנטל מבעל [הבת] ולא ברשות ונימא דלי ארעיה דניחא ליה אלא לענין תרומה בלבד דאמרין מקדשת הכי ניחא ליה. דהא לתרום הוא עומד ומליה ההוא מצוה. אבל ברב אחי שנטל משלו והוא אינו חייב ליתן לו. האי דקאמר הכי משום ולא

מוסף תוספות

- א. דשניהם אינם יכולים להקדיש ולא חל עליה הקדש. כלל ואפילו מרובין. רש"י.
- ב. והקדש וקדושין ענין אחד הן כדאמרין ספ"ק דאבי ר' אבהו אביי הקדש. תוס' הר"ש.
- ג. ומהחילה לא נבשה שליח מסתמא אחל לבעותו. רמב"ם.
- ד. כיון דאיהו יכולה לאכול אלא איך נוחא לה איכ כי בתנאה זו שהו פרוטה ותהיה מקודשת אפילו לא ירבה לה מדי. תוס' הר"ש. ה. שבר הפעולה. תוס' הר"ש. כה.
- ו. פועל שראוי ליתן עליה שטר. רש"י. ו. דאין מבר חל עליו ולא מחייבא ליתן לו כלום. תוס' הר"ש. ו. ושי חריף שטר מ"ק. ו. ולא קתני עורת ישראל מקודשת מצות נשים שאין נשים נכנסות שם אלא לצורך אלאמא דליכא כסופא. תוס' הר"ש.
- ז. ומהו דנקט מילתא דלא שכיח כעס ר' יהודה ולא השכיר. טיפה לא ידע למי. תוס' הר"ש. טעמא פ"ה.
- ח. ור' יוסי סבר כאש ולא אישדך כאש אלא לאפקי מן כך תודיש לך לכל צרכיך. תוס' הר"ש. י. וי"ל דאשדך לך לישום דרשא. תוס' הר"ש.

תוס' ר"י הוקן

[וזה יהיה לך מקדש כו'. קשה לשמוע מלך דמשמע כל זכין ולא אכתיך לכמוז אש. מ"ן:]

ומנין מחיים אבל לאחר שחיטה לא מאי מעמא כי קא זכו משלחן גבוה קא זכו דיקא נמי דקתני המקדש בחלקו ובין קדשים קלים לא קדש ש"מ: ^בתנו רבנן לאחר פטירתו של ר' מאיר אמר להם רבי יהודה לתלמידיו אל יכנסו תלמידיו רבי מאיר לכאן מפני שקתרונים הם ולא ללמוד תורה הם באים אלא לקפחני בחלכות הם באים דחק סומכוס ונכנס אמר להם כך שנה לי ר' מאיר המקדש בחלקו בין קדשי קדשים ובין קדשים קלים לא קדש כעס ר' יהודה^א עליהם אמר להם אל כך אמרתם לכם אל יכנסו מתלמידיו ר"מ לכאן מפני שקתרונים הם ולא ללמוד תורה הם באים אלא לקפחני בחלכות הם באים וכו' אשה בעורה מנין אמר ר' יוסי יאמרו מאיר שכב יתורה כעס יוסי שתק דברי תורה מה תהא עליה וכו' אין אדם עשוי לקבל קידושין לבתו בעורה ואין אשה עשויה לעשות לה שליח לקבל קידושה בעורה ועוד דחקה ונכנסה מאי תניא ר' יהודה אומר מקודשת ר' יוסי אומר אינה מקודשת אמר ר' יוחנן שניהם מקרא אחד דרשו וזוה יהיה לך מקדש הקדשים מן האשר ר' יהודה סבר לך ולכל צרכיך ור' יוסי סבר כאש מה אש לאכילה אף הוא נמי לאכילה אמר ר' יוחנן

נכנסו ונכנסה מהו. וכו' לא הוצרכו לשאול צנית המדרש מה יאמרו אם קדשה אם קדושתין וכו'. חלקו של אהרן השווה לחלקו של כהן לאכילה אף כהן לאכילה ולא לדבר אחר:

דקאמר ואכתי הוי קדישה בעול דזי שאמר בפירוש דניחא ליה קדושתא. אבל אחר שקדשת אפילו אמר בפירוש דניחא ליה לאו כלום הוא ואינה מקודשת דאע"ג דהשתא ניחא ליה הואיל ובעשה שקדשה לא היה שלה דיראוש שלא מדעת לא קני הוי קדישה בגזל ואינה מקודשת. ומסתברא שאם אמר לו אקדש אשה ברבא זה ובהו דהביר דבר זה ונתחב לבס תרומתכם, אבל מתנה אינה קונה במחשבה. וכמה הרי"ם [שם] שאם קדשה בתמרה כל בעל הבית בלא ידעיתו שאינו מקפיד, שמקודשת קדושי ספק. בחלקו. שחלק עם אחיו הכתובים. קדש. כגמ' מפרש ר' יהודה סבר דבעשה שטר שנתן הדין וקברו הקדש בשוגג מחללה במזיד אין מחללה. גמ'. ומעלה מעל. גבי שבתת הפקדון כתוב. ואע"ג דאין נשבעין על הקדושתו, אם הפיקד קדשים [קלים] חייב שבעור ואם כהן נשבע באי"ח הוה משלם קרן וחומש ואינו כותבין [ויקרא ו. כא] וכחש בעמיתו. כי קא זכו. בין כתים בחוזה ושוך בין בעלים בכשר. משולחין גבוי [קטן]. כלומר לא ניחא אלא אכילה. *אראדגד' דא"ר יודנא ותייבא העלמיס מקבליס סומאסוהתקוה ביראוש'וחתובבעליס מוורי'הוכי' (ד' ט'). *אראדגד' דלמיתו דוקא בידוע שנתייאשו הבעלים אבל סתם גזילה וכו' (ד' ט'). [ואולי צ"ל: (ותיק' ד') (ששעון סבר) דשטן וכו'.]

האיש מקדש פרק שני קידושין

גד.

עין משפט נר מצוה

קמ"א ב מ"י פ"ה מהל'
מעילה ה"ל"ד:
קמ"ג מ"י ע"ש פ"ז
הלכה ג'
קמ"ח ד מ"י פ"ד מהל'
שקלים ה"ל"ח:
קמ"ב ה מ"י פ"ד מהל'
מדרס ה"ל"ד
טו"ש ע"ד ס' ס' ט"ו ד
סע"ף ג'

מוסף תוספות

א. הנשאר בקופות ב"ה
ניסן שמכאן ואילך אין
לוקחין קרבנות ציבור
אלא מתרומה חדשה
כדאמרין ב"ה (י).
קרבנות ציבור הבשין
באחד בניסן מצוה להביא
מן החדש. רש"י מנחות
ק"ז ע"ב. ב. כשהוא בטל
מנדרים ונדרות לוקחין
מן עולות ומקריבין בשם
המזבח. ונדרות לכתיב.
רש"י ע"ב. ג. כגון שנתקרו
הטלאין או שאם היה
המזבח בטל והוצרכו
להביא עולות לקחין
המזבח. מ"ס ה"א"ש.
ד. ועד דהוה ליה
לאקשו"י גמי מרי יהודה
לד"י יהודה דהכא קאמר
אין מועלין בעמיקין
משום דיתנו ליהנות בהן
ובמנחתיו ס"ל דמועלין
בכתנות כהונה אע"ג
דיתנו ליהנות בהם.
מ"ס ה"א"ש.

הורנו על כל לדין של ר"מ כו'. כלומר אע"פ ששנינו לר"מ שגוג לא קידש לאו משום דס"ל הקדש שגוג אין מתחלל שמורנו בכ"מ ששנה ר"מ בהלכות הקדש ולא מניינו מקום שאמר בו הקדש מתחלל כמזיד ואין מתחלל שגוג אלא בין שגוג בין כמזיד מתחלל וליהנותו להני עומת דר' יוחנן דלר"מ יש

מעילה במעות הקדש וכיון דמעל נפק לחולין: ומנ"י. דקמ"ג שגוג לא קידש אלא לא מתחלל: ונפסוק בהנה שלל. ורואיין לעבודה ועל זמן שראיין לעבודה אין מעילה בשגגתן שלכן הוקדשו מתחלה ליהנות בהן שגוגין רק שלא ימכור לחללן שלא נתנה תורה למלאכי השרת שיהו כהנים זריזים כמלאכי השרת הפשטיין בגמר עבודה ולא יהיו עליהם אחר העבודה כהרף עין: על דווקא. דכיון דאין ראוין לעבודה הכי הן כשאר הקדש ולא ימנו ליהנות בהן: מועלין נחדסין כו'. שופרות היו במקדש ובהם נמנים שקלים באחד כמזבז עליו תקלין חדמין ומי שלא שקל שקלו בחדר שמניאו בתוך שנתו נמנו למוכה ו והגזריין נמנים אותו בלשכה כשנגיע אחד מפרקי התרומה שבלשכה פרקים מורמין אותה ו בשני כמזבז תקלין עמיקין ומי שלא שקל אשתקד מניאו לשנה הבאה ונתן לתוך שופר זה והגזריים מניין אותן מעות לשיירי לכה משנה שעברה: מועלין נסלקין חדסין. שהרי לקרבנות צבור הן עומדין: ואין מועלין נסלקין עמיקין. שמורה שירי לכה עליהם ועינתי לחומת העיר ומגדלותיה וכל זכרי תקון העיר דלקמן וקסבר ר' יהודה אין מעילה בשירי לכה שנשאר עודך על הקופות לאחר ג' תרומות: ה"ג שהיה ר"מ אומר מועלין בשירי לכה: והא חומת העיר ומגדלותיה כו'. והמא"י מועלין בהן ימנא לא נתנו שגוגות אותן מעות למעילה מאחר שעומדין לחומת העיר שלא ינתנה תורה למלאכי השרת שיהיו זריזים מליהנות מן החומה ליצב צילה ועליה אלא על כרחך אע"פ שהותרה הנחת החומה לענין שאר הנאות מיהא בקדושתיהו קיימי: אימא ר' יהודה אומר מועלין בעמיקים. כדאמרין במנתי' גמי שגוג קידש דקסבר אע"פ שניתנו כמות כהונה ליהנות לכהנים לאחר עבודה לענין שאר הנאות בקדושתיהו קיימי ומעל זה בקידושין ויאלו לחולין אבל מויד שאין בו מעילה לא מתחלל ולא קידש: כאימא. הרי עלי ככר זה כאימארה כשה התמיד: כדירי. דיר בהמות הקדש ודיר העצים: וכי סימא. הא דאמר ר' יהודה לא אחר כלום משום דלא אחר כירושלים אלא הרי זה עלי ירושלים: תרי

בבתנות כהונה. פ"ה משנתנו דקמ"ג לא קידש אלא לא מתחלל במקדש ככתנות כהונה שלא בלו וראיין לעבודה וכל זמן שראיין לעבודה אין מעילה בשגגתן שלכן הוקדשו מתחלה ליהנות בשגגתן בכל עת שלא ימכור לחללן שלא ינתנה תורה למלאכי השרת שיהיו כהנים זריזים

הורנו על כל צדדים של ר"מ ולא מצינו הקדש בשוגג אין מתחלל כמזיד מתחלל ומשנתנו בכתנות כהונה שלא בלו הואיל וניתנו ליהנות בהן ו לפי ש לא ניתנה תורה למלאכי השרת ת"ש כתנות כהונה שבלו מועלין בהם דברי ר"מ מאי לאו אפי' לא בלו בלא בלו דוקא ת"ש מועלים בהרתין ואין מועלים בעתיקים ו דברי ר' יהודה ר' מאיר אומר מועלין אף בעתיקים ו שהיה ר"מ אומר מועלין בשירי הלשכה ואמאי נימא הואיל וניתנו ליהנות לפי שלא ניתנה תורה למלאכי השרת דהא חומת העיר ומגדלותיה משירי הלשכה אתו דהתנן חומת העיר ומגדלותיה וכל צרכי העיר באין משירי הלשכה לא תימא ר"מ אלא אימא ר' יהודה ת"ש דהתניא אומר ר' ישמעאל בר רבי יצחק אבני ירושלים שגשו מועלים בהם דברי ר"מ לא תימא ר"מ אלא אימא ר' יהודה אי ר' יהודה ירושלים מי מיקדשא והתנן כאימא כדירי כעצים כאישים כהיכל כמזבח כירושלים ר' יהודה אומר כל האומר ירושלים לא אומר כלום וכי תימא משום דלא אומר כירושלים והתניא ו ר' יהודה אומר כל האומר כירושלים לא אומר כלום עד שידור בדבר הקרב כירושלי' תרי

שעושין מהן קין למזבח והנשאר מן הלשכה לאחר שנתמלאו הקופות נעשו שירי לחומת העיר ומגדלותיה ומניסן ואילך המניא שקלו נומנו בתקלין חדמין פירוש שופרות הנקראים כך רחצים למטה וקריים למעלה ועל שם שנותנין לתוכן שקלים חדשים משנה זו נקראים תקלין חדמין ומשמגיע אחד בסיון דהיינו פרום עזרת תורמין תרומה שניה שנותנין שקלים שהוצאו בתקלין חדמין לתוך אותן שלש קופות כדי להקריב קרבנות ציבור עד פרום החג ומפרום עזרת המניא שקלו כמו כן נומנו עוד בתקלין חדמין עד אחד בששירי דהיינו עד פרום החג ולא תורמין תרומה ג' להקריב קרבנות צבור עד א' בניסן ואם לא מספקא תרומה שלישית עד ניסן בהא פליגי התם (ע"ב) ו"ק סבר יחזור ויתרום פ"י מהדמין שבאו בין סוכות לפסח אבל מן השיריים שנשתיירו לאחר שנתמלאו הקופות אין תורמין לעולם ור"מ סבר יקח מן השיריים ומאותן שבאו אחר שכלו שלשה פרקי התרומה דהיינו בין סוכות לניסן ו ולא משמע ממך פירוש רש"י אם מועלין בהן או לא אמנם ר' יחאך בן אברהם פירש דמועלין נחדסי לר' יהודה אף לאחר כל התרומה שמא יטרכו להן לצסוק להקריב קרבנות ו והכי גמי תני במסכת שקלים (ע"ב) גצי קופות דקאמר התם שלמה שלישית כלומר א' שכלתה כל הקופה השלישית חוזר לשנה שלמה שניה חוזר לראשונה שלמו שלשתי יחזור ויתרום פירוש שופרות אחר החג ואל יתרום משירי הלשכה ר"מ אומר יחזור לשיריים שהיה ר"מ אומר מועלין בשירי שמה יטרכו להם לצסוק והשתא סבר כמאן דאמר יחזור ויתרום ולכן מועלין נחדסי שמה יטרכו להם אבל לא בעמיקין פירוש דהיינו שופרות אחרים וכמוז עליהם תקלין עמיקין דמי שלא שקל אשתקד מניאו לשנה הבאה ונתנו לתוך שופר זה ואין מועלין בהן לפי שמורת שירי הלשכה עליהן ועושין מהן חומת העיר ומגדלותיה ר"מ אומר מועלין אף בעמיקין שהיה ר"מ אומר מועלין בשירי הלשכה ור"מ לעומת דאמר התם שלמו כולם חוזר לשיריים ודומין זה לזה דכי הכי דחורים לשיריים ה"ג חורים לעמיקין אם יטרכו ואל"ת והכי מני לתרום מעמיקין לקרבנות ציבור הא בעינן תרומה חדשה כדדריש ב"ה (דף י). הבא מתרומה חדשה מעולת חדש כדדריש ו"ל דהיינו למזבח אבל היכא דלא אפשר עבדינן א"י י"ל כיון שבאו בשנה זו כלומר שלא היה שנה תמימה מן ההצאה שפיר קרינא ציה תרומה חדשה ומתוך כך ניתא קושא אחרת שמקשיין העולם דבמסכת שקלים (דף י.א) אמר אבני מוצח ועורות והיכל מועלים בהם ופריך התם וכי יש מעילה בשיריים נעשין וכי תימא ר"מ היא דאמר מועלין בשיריים כלום אמר ר"מ אלא בתוך שנתו ואינו חוזר לשנתו קיימיין שהרי מוצח והיכל כמה שנים יש שנעשו וקשה דהא ר"מ אמר הכא מועלין בעמיקין אע"ג דעברו שנתו וא"כ מנינו לאוקמי כוותיה ה"א דמסכת שקלים ומאי פריך התם כלום אמר ר"מ ולפי מה דמתרליין הכא דקרינן ציה תרומה חדשה מאחר שהוצא בשנה זו ניתא שפיר הא דלא מנינו לאוקמי ה"א דהתם כ"מ: אימא ר' יהודה. מכאן משמע דל"ג לעיל גצי אין מועלין בעמיקין דברי רבי יהודה דאי גרס ליה הל"ל איפוך אלא ודאי קתמא נשית וגם ר"מ מתק מספרא: